

Sygn. akt III Ca 367/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Mirella Szpyrka

Sędzia SO Arkadia Wyraz - Wieczorek

SO Marcin Rak

Protokolant stażysta Joanna Gołosz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Starosty (...)

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 1015/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Marcin Rak SSO Mirella Szpyrka SSO Arkadia Wyraz - Wieczorek

Sygn. akt **III Ca 367/15**

UZASADNIENIE

Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę (...) wniósł o ustalenie nieważności oświadczenia Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. o zrzeczeniu się przysługującego jej prawa użytkowania wieczystego bliżej określonych działek, jako sprzecznej z ustawą, w szczególności z art. 246 k.c. ewentualnie z zasadami współzycia społecznego, tj. zasadą sprawiedliwości i uczciwości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana spółdzielnia wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła, że oświadczenie o zrzeczeniu się prawa wieczystego było dopuszczalne na podstawie art. 246 k.c., co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Zaprzeczyła aby czynność prawna zrzeczenia się przez nią prawa użytkowania wieczystego była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok ten zapadł po ustaleniu, że działki numer (...) stanowiły nieruchomościę opisaną w księdze wieczystej (...) jako własność Skarbu Państwa. Prawo wieczystego użytkowania tych działek nabyły (...) Zakłady (...) w R., które w dniu 29 listopada 1995 roku przekazały je notarialnie pozwanej spółdzielni. Ta z kolei aktem notarialnym z dnia 23 lipca 2010 roku zrzekła się przysługującego jej prawa wieczystego użytkowania. Skutkiem tego oświadczenia było wyłączenie działek (...) z księgi wieczystej nr (...) z wykreśleniem prawa wieczystego użytkowania oraz założenie dla nich nowej księgi wieczystej o numerze (...).

Sąd Rejonowy ustalił też, że sporne działki stanowią drogę oznaczoną administracyjnie jako ulica (...). Stanowią obecnie własność Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...). Od dłuższego czasu były zaniebane w stopniu uniemożliwiającym mieszkańcom pozwanej spółdzielni i innych budynków przemieszczanie się po niej. Mimo tego powód nie przejawiał inicjatywy, aby ponosić koszty utrzymania nieruchomości poza tym, że wystąpił do Wojewody (...) o udzielenie dotacji celowej na remont, a nadto poinformował pozwaną o staraniach w celu przekazania nieruchomości Gminie R.. Działania te nie przyniosłyżądanego efektu.

Uwzględniając te ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy powołał art. 189 k.p.c. i uznał, że powód miał interes prawny w wytoczeniu powództwa. Powołał także art. 246 k.c. oraz art. 58§1 k.c. jako istotne dla rozstrzygnięcia o roszczeniu powoda.

Dokonując wykładni art. 246§1 k.c. wywiódł, że prawo wieczystego użytkowania jest pośrednim pomiędzy własnością, a ograniczonymi prawami rzeczowymi. Do praw rzeczowych ograniczonych zbliża je fakt, że jest ono prawem na rzeczy cudzej. Z kolei, do prawa własności upodabnia prawo użytkowania wieczystego zakres uprawnień użytkownika wieczystego oraz sposób kształtowania treści tego prawa. Możliwość jego zrzeczenia przewidziana jest wprost w art. 16 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz.U.2014.518 j.t. z późn. zm.) dla państwowych lub samorządowych osób prawnych. Wobec powyższego Sąd Rejonowy wskazał na wątpliwość co do dopuszczalności zrzeczenia się użytkowania wieczystego przez jego podmioty, zwłaszcza wobec utraty mocy obowiązującej art. 179 k.c. uznanego za niezgodny z Konstytucją RP. W tym aspekcie powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 19 maja 2006 roku, III CZP 26/06, OSNC 2007/3/39 stwierdzające, że zrzeczenie się przez osobę fizyczną prawa użytkowania wieczystego powoduje wygaśnięcie tego prawa. Powołał nadto stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, wyrażone wyroku z dnia 15 marca 2003 r., K 9/04 do zgodzie z którym do zrzeczenia się użytkowania wieczystego należy w drodze analogii stosować art. 246 § 1 zd. 1 k.c. Powołując poglądy doktryny wskazał też, że przepis ten jest dostosowany do zrzeczenia się użytkowania wieczystego jako prawa na rzeczy cudzej. Wynika z niego, że oświadczenie o zrzeczeniu się prawa użytkowania wieczystego powinno być skierowane do gminy lub do Skarbu Państwa, w zależności od tego, na jakim gruncie zostało ustanowione użytkowanie. Na skutek złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się uprawnień do ograniczonego prawa rzeczowego prawo to wygasa. Oświadczenie jest skuteczne z chwilą dotarcia tego oświadczenia do adresata. Zgoda właściciela przedmiotu obciążonego nie jest w tym wypadku potrzebna, a jeżeli prawo było ujawnione w księdze wieczystej, do jego wygaśnięcia potrzebne jest wykreślenie.

Według Sądu Rejonowego bez znaczenia dla przedstawionej oceny pozostawała utrata mocy art. 179 k.c. ze względu na jego sprzeczność z konstytucją. Przepisowi temu zarzucono, że skutkiem zrzeczenia się własności nieruchomości jest narzucenie gminom nabycia własności nieruchomości bez udziału woli nabywcy. W przypadku zrzeczenia użytkowania wieczystego zachodzi odmienna sytuacja, gdyż Skarb Państwa i jest już właścicielem nieruchomości obciążonej użytkowaniem wieczystym z tym, że na skutek oświadczenia woli użytkownika wieczystego obciążenie to wygasa.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał, aby oświadczenie pozwanej było sprzeczne z prawem. Sąd Rejonowy nie podzielił przytoczonego przez powoda poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., III CZP 81/13, iż użytkownik wieczysty, który nie może zrzec się przysługującego mu prawa na

podstawie przepisów ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, może wyzbyć się tego prawa zgodnie z art. 902¹ k.c. stosowanym w drodze analogii.

Sąd Rejonowy ocenił nadto, że nietrafne były twierdzenia powoda co do sprzeczności spornej czynności prawnej z zasadami współżycia społecznego. Wskazał, że powód nie wykazał tych okoliczności zgodnie z art. 6 k.c. Według Sądu Rejonowego nie może być mowy o naruszeniu jakichkolwiek zasad współżycia społecznego albowiem na nadużycie prawa nie może powołać się podmiot, który sam zachowuje się w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Tymczasem od dłuższego czasu nie wykazywał chęci wykonywania obowiązków właścicielskich w zakresie dbania o należyty stan działek, których dotyczyła czynność. Pomimo informacji ze strony pozwanej powód nie podjął skutecznych czynności celem przywrócenia należytego stanu drogi posadowionej na działkach. Sąd Rejonowy ocenił, że przerzucanie całkowitej odpowiedzialności za stan nieruchomości na pozwaną, ignorowanie wezwań o udzielenie pomocy w zakresie poprawy jakości komfortu życia mieszkańców okolicznych bloków stanowi ewidentne naruszenie przez powoda zasad współżycia społecznego.

W konsekwencji Sąd Rejonowy oddalił powództwo, zaś o kosztach orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zarzucając:

- naruszenie art. 58§1 k.c. w zw. z art. 246 k.c. poprzez przyjęcie, że można zrzec się prawa wieczystego użytkownika wieczystego nieruchomości według przepisów regulujących zrzeczenie się ograniczonych praw rzeczowych,
- naruszenie art. 902¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie jako właściwego dla oceny roszczenia pozwu,
- naruszenie art. 58§1 k.c. w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, poprzez przyjęcie, że nie jest sprzeczne z prawem zrzeczenie się użytkownika wieczystego działek, które nie są niezbędne dla prawidłowego korzystania z lokali mieszkalnych przez członków spółdzielni mieszkaniowej,
- naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 58§2 k.c. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie na skutek przyjęcia, że powód sam naruszył zasady współżycia społecznego,
- sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że powód dopuścił się naruszenia zasad współżycia społecznego,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie wbrew zasadom logicznego rozumowania, że powód również naruszył zasady współżycia społecznego oraz brak ustalenia, że pozwana zrzekając się prawa wieczystego użytkownika działek niezbędnych jej do dojazdu i żądając ich remontu przez powoda nie naruszyła zasad współżycia społecznego.

W uzasadnieniu apelacji zarzucił nadto, że Sąd Rejonowy pominął prezentowane w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym zrzeczenie się przez użytkownika wieczystego prawa wieczystego użytkownika nieruchomości w stosunku do niektórych działek ewidencyjnych dopuszczalne jest dopiero po dokonaniu wieczysto księgowego podziału nieruchomości, a także podziału nieruchomości uregulowanego w przepisach art. 92 i nast. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 roku, poz. 782 ze zm.).

Formułując te zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktywne i uznaje je za własne, bez potrzeby ponownego przytaczania. Wymagają one doprecyzowania o tyle, że objęte spornym oświadczeniem pozwanej z 23 lipca 2010 roku działki numer (...) o(...) stanowiły część oddanej w użytkowanie wieczystej nieruchomości opisanej księdze wieczystej (...), przy czym w dacie złożenia oświadczenia były one geodezyjnie wyodrębnione.

Uzupełniającego ustalenia wymaga nadto, że sporna czynność pozwanej była przedmiotem oceny na etapie postępowania wieczystoksięgowego. Tutejszy Sąd Okręgowy orzekający w postępowaniu III Ca 1166/10 na skutek apelacji powoda postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 roku uznał, że zrzeczenie się prawa wieczystego użytkowania opisanych działek było skuteczne, a materialnoprawną podstawą czynności pozwanej był art. 246 k.c. (dowód: postanowienie k. 50, uzasadnienie k. 67-70 akt GL1R/00052424/4). Nadto wskazać trzeba, że sporne działki sąsiadują z kilkunastoma innymi (dowód: wyrys z mapy k. 6 akt GL1R/0005424/4). Nie jest też sporne, że powód przejął je w 2011 roku i od tego czasu czynił starania celem przekazania ich własności na rzecz Gminy R. (pismo k. 33v).

W tym kontekście za nietrafny uznać należało podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. Formułując ten zarzut powód zmierzał do podważania wniosków Sądu Rejonowego co do naruszenia lub braku naruszenia zasad współżycia społecznego. Wnioski w tym zakresie dotyczyły jednak sfery prawnej, nie zaś faktycznej. Ocena czy określone zachowanie narusza zasady współżycia społecznego należy do sfery prawa, tj. art. 5 k.c.), nie zaś faktu ustalanego na podstawie dowodów ocenianych w ramach wyznaczonych art. 233§1 k.p.c.

Podstawowy zarzut apelacji dotyczył jednak naruszenia art. 58§1 k.c. w zw. z art. 246 k.c. a także art. 902¹ k.c. Sąd Rejonowy przyjął bowiem, że czynność pozwanej podlegała ocenie na podstawie art. 246 k.c. Pogląd ten został umotywowany i poparty orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Wyraził go także tutejszy Sąd Okręgowy badający na etapie postępowania wieczystoksięgowego materialnoprawną skuteczność spornej czynności. W pozwie i apelacji powód powołał stanowisko przeciwne wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CZP 81/13, OSNC 2014/10/100.

Rozstrzygnięcie tego zarzutu sprowadzało się zatem do dokonania wyboru właściwej podstawy prawnej dla kwestionowanej przez powoda czynności. Nie można było przy tym pomijać okoliczności faktycznych sprawy, a to tego, że podstawy materialnoprawne spornej czynności była już przedmiotem oceny dokonanej w postępowaniu wieczystoksięgowym oraz tego, że powód ocenę tą zaakceptował, to jest uznał, że prawo wieczystego użytkowania wygasło w następstwie czego przejął nieruchomość w 2011 roku. Następnie, przez okres 3 lat jedynymi czynnościami jakie podejmował względem nieruchomości – co nie jest w sprawie sporne – były próby jej przekazania Gminie R. oraz próby uzyskania z zewnętrznych źródeł środków na remont drogi urządzonej na nieruchomości (pisma k. 33v i k. 45).

W tym kontekście Sąd Okręgowy miał na względzie ugruntowane orzecznictwo zgodnie z którym postanowienie wieczystoksięgowe, z uwagi na ograniczony zakres kognicji sądu w takim postępowaniu, nie wiąże sądów w innej sprawie w tym sensie, że w odrębnym procesie możliwe jest podważanie skuteczności i ważności czynności prawnej stanowiącej podstawę przeniesienia własności. Nie można jednak było pominąć, że w postępowaniu wieczystoksięgowym zgłaszany przez powoda zarzut naruszenia art. 246 k.c. został już zbadany, a powód ocenę to zaakceptował i przez okres 3 lat uważał, że prawo wieczystego użytkowania wygasło. Asumptem do zakwestionowania tak utrwalonego stanu była odmienna ocena dotycząca możliwości zastosowania art. 246 k.c. jako podstawy zrzeczenia się użytkowania wieczystego, wyrażona w uchwale Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2013 roku, III CZP 81/13. Godzi się też zauważyć, że stanowisko Sądu Najwyższego w omawianej kwestii nadal nie jest jednolite. Tytułem przykładu wskazać można wyrok z dnia 14 stycznia 2015 roku, II CSK 290/14, Lex nr 1645259 gdzie w Sąd Najwyższy za bardziej przekonujące i powszechne uznał – poparte autorytetem Trybunału Konstytucyjnego i wcześniejszymi orzeczeniami Sądu Najwyższego – stanowisko według którego podstawowe znaczenie przy ocenie możliwości zrzeczenia się użytkowania wieczystego powinien odgrywać stosowany w drodze analogii art. 246 k.c.

W takich okolicznościach decydujące znaczenie dla oceny zasadności roszczenia powoda musiał mieć zatem wzgląd na stabilność stosunków własnościowych i stabilność obrotu nieruchomościami. Orzecznictwo podkreśla niebagatelną rolę tych wartości, co więcej wskazuje, że zmiana dotychczasowej wykładni przepisu i jego nowe rozumienie podlega zasadzie *lex retro non agit*, ponieważ tworzy w istocie nową treść normy prawnej. W konsekwencji ocenę skuteczności prawnej czynności odnoszącej się do własności nieruchomości należy przeprowadzić z uwzględnieniem wykładni obowiązującej w dacie tej czynności przyjmowanej przez doktrynę i orzecznictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 16 lutego 2012 roku, IV CSK 229/11, Lex 11702236, wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2011 roku, IV CSK 532/10, OSNC-ZD 2012/3/47).

Względy te, zważywszy na postawę powoda, który przez długi okres uznawał skuteczność oświadczenia pozwanej popartej wpisami w księgach wieczystych, sprawiały, że w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do odejścia od wykładni art. 246 k.c. zaprezentowanej w postępowaniu wieczystoksięgowym i przyjętej przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie mógł stanowić podstawy wzruszenia zaskarżonego wyroku argument, że nie jest dopuszczalne zrzeczenie się przez użytkownika wieczystego prawa użytkowania wieczystego jedynie w stosunku do niektórych działek przed dokonaniem podziału wieczystoksięgowego nieruchomości, a także podziału nieruchomości uregulowanego w przepisach art. 92 i nast. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 roku, poz. 782 ze zm.). Jak bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy, w postanowieniu z 23 stycznia 2013 roku, I CSK 258/12, OSNC 2013/7-8/98, ograniczenia takiego nie da się pogodzić z przyznanym użytkownikowi wieczystemu w art. 233 k.c. uprawnieniem do rozporządzania swoim prawem. W ramach tego uprawnienia użytkownik może dysponować także wydzieloną częścią użytkowania wieczystego.

Chybionym był też zarzut jakoby czynność pozwanej była sprzeczna z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2009 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1222 ze zm.) to jest godziła w cel działalności spółdzielni mieszkaniowej wyrażający się w zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych i innych potrzeb członków spółdzielni i ich rodzin. Przede wszystkim zauważyć należało, że – jak wynika ze złożonej do akt mapy geodezyjnej - sporne działki graniczą z kilkunastoma innymi. Nie wszystkie z nich opisane są w księdze wieczystej (...) jako pozostające w użytkowaniu wieczystym lub stanowiące własność pozwanej. Nie wykazane zostały zatem dorozumiane twierdzenia powoda aby to pozwaną obciążał szczególny obowiązek utrzymania drogi posadowionej na spornych działkach jako służącej wyłącznie mieszkańcom administrowanych przez nią budynków mieszkalnych.

Okoliczności sprawy nie wskazywały nadto, aby na skutek złożenia kwestionowanego przez powoda oświadczenia nastąpiło rzeczywiste zagrożenie realizacji celu działalności pozwanej spółdzielni mieszkaniowej. Żadna ze stron nie wskazywała też aby wygaśnięcie prawa wieczystego użytkowania działek skutkowało pozbawieniem lokatorów możliwości korzystania z ich mieszkań.

Kolejny zarzut apelacji dotyczył naruszenia art. 5 k.c. w zw. z art. 58§2 k.c. poprzez przyjęcie, że w okolicznościach sprawy brak było podstaw do uznania aby oświadczenie pozwanej było nieważne ze względu na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. W tym aspekcie nie mogło budzić wątpliwości, że to na powodzie, stosownie do art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania, iż czynność pozwanej naruszała zasady współżycia społecznego.

Skoro zatem tłem sprawy była powinność utrzymania drogi urządzonej na spornych działkach, to powód powinien był wykazać przede wszystkim na kim obowiązek ten ciążył do dnia złożenia kwestionowanego oświadczenia.

Istotnym jest tu, że zgodnie z art. 239 k.c. i art. 29 ust. 1 obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami, sposób korzystania z nieruchomości powinien być określony w umowie, co obejmuje też kwestie utrzymania i ponoszenia nakładów. Względnie, warunki korzystania z nieruchomości w tym zakresie powinny być określone w decyzji administracyjnej stwierdzającej nabycie prawa wieczystego użytkowania w trybie art. 2 ust. 3 z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1990 r., nr 79, poz. 464 ze zm.). Możliwe jest przy tym wystąpienie sytuacji, w których umowa ustanawiająca prawo użytkowania wieczystego lub decyzja administracyjna, nie określa bliżej sposobu korzystania z nieruchomości pozostającej w użytkowaniu wieczystym. W takich sytuacjach, przy ustalaniu treści przysługującego prawa, zasadne jest odwołanie się do społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 listopada 2002 roku, IV CKN 1476/00, LEX nr 533121).

Powód nie wykazał jednak żadnej inicjatywy dowodowej celem wykazania jaka była treść spornego prawa, co było niezbędne do ustalenia kto i w jakim zakresie zobowiązany był do ponoszenia kosztów utrzymania drogi urządzonej

na działkach oddanych w użytkowanie wieczyste. Podkreślenia wymaga, że Sąd nie był zobowiązany do ustalania z urzędu jakie obowiązki nakładała na pozwaną umowa ustanawiająca prawo wieczystego użytkowania lub decyzja stwierdzająca nabycie tego prawa. Nie był też Sąd zobowiązany do oceny tych obowiązków z odwołaniem się do na innych zasad wobec ewentualnego braku precyzyjnego ich określenia w umowie lub decyzji. Brak powinności działania z urzędu uzasadniony był charakterem zarzutu zważywszy, że art. 58§2 k.c. podobnie jak art. 5 k.c. powinien być stosowany powściągliwie.

Zatem nie zachodziły podstawy do uznania aby w sprawie wykazane zostało, że czynność pozwanej była z mocy art. 58§2 k.c. nieważna jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Dezaktualizowało to w istocie potrzebę oceny podnoszonego w apelacji zarzutu co do nieuprawnionego przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że powód sam naruszył zasady współżycia społecznego wobec czego nie mogła mu przysługiwać ochrona z art. 5 k.c.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację o kosztach postępowania odwoławczego orzekając na podstawie art. 98 k.p.c. Zasądzona na rzecz wygrywającej spór pozwanej kwota obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej zgodnej z §6 pkt 6 w zw. z §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 490).

SSO Marcin Rak SSO Mirella Szpyrka SSO Arkadia Wyraz – Wieczorek